

บทที่ 5

สรุปและอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลของการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริง ที่มีต่อการปรับตัวของเด็กและเยาวชนในสถานคุมประพฤติเป็นการวิจัยเชิงทดลอง ใช้แบบวัดผล ก่อนและหลัง (Randomized Control Group Pretest-Posttest Design) โดยกลุ่มตัวอย่างเป็น เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดทางกฎหมาย และมารับการรับรองความประพฤติตามระยะที่กำหนด ที่สำนักงานคุมประพฤติในปี 2549 คุณสมบัติคือเป็นเพศชาย อายุระหว่าง 12-16 ปี คัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง โดยนำแบบวัดการปรับตัวทางสังคมที่ผู้วิจัยเป็นผู้สร้างขึ้น ให้เด็กและเยาวชนได้ทดสอบ จำนวน 34 คน รวมทั้งให้ผู้ปกครองของเด็กและเยาวชนทำแบบทดสอบด้วย เพื่อใช้ยืนยันผล ความสัมพันธ์ในความน่าเชื่อถือของคำตอบของเด็กและเยาวชนตามสภาพที่เป็นจริง และนำแบบวัดทั้ง 2 ฉบับมาตรวจตามเกณฑ์ประเมินที่ได้กำหนดไว้แล้วคัดเลือกเด็กและเยาวชนที่มีคะแนนการปรับตัวทางสังคมอยู่ในระดับต่ำกว่า 60 คะแนนได้จำนวน 19 คน และสอบถามความสมัครใจ ในการร่วมการทดลองได้เด็กและเยาวชนที่มีความสมัครใจทั้งสิ้นจำนวน 16 คน แล้วสุ่มอย่างง่าย แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 8 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบวัดการปรับตัวทางสังคมฉบับเด็กและเยาวชน แบบวัดการปรับตัวทางสังคมของเด็กและเยาวชนฉบับผู้ปกครอง และโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริงของเด็กและเยาวชนที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น

กลุ่มทดลองจะได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มจำนวน 15 ครั้ง ครั้งละ 1.30- 2 ชั่วโมงสัปดาห์ ละ 2 ครั้ง รวมเป็นเวลา 8 สัปดาห์ และได้รับการประเมินผลการปรับตัวทางสังคม แบ่งการทดลอง ออกเป็น 3 ระยะ คือ ระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล จากนั้นนำ ข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำประเภทหนึ่งตัวแปรระหว่างกลุ่ม และหนึ่งตัวแปรภายในกลุ่ม (Repeated – Measures Analysis of Variance: One Between-Subjects Variable and One Within-Subject Variable) การวิจัยครั้งนี้มีสมมุติฐาน ดังนี้

สมมุติฐานการวิจัย

1. มีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง
2. เด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริง มีการปรับตัวทางสังคมสูงกว่ากลุ่มควบคุม ในระยะหลังการทดลอง

3. เด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริง มีการปรับตัวทางสังคมสูงกว่ากลุ่มควบคุม ในระยะติดตามผล

4. เด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริง มีการปรับตัวทางสังคมในระยะหลังทดลองสูงกว่าระยะก่อนทดลอง

5. เด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริงมีการปรับตัวทางสังคมในระยะติดตามผลสูงกว่าระยะก่อนทดลอง

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. เด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริง มีการปรับตัวทางสังคมสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. เด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริง มีการปรับตัวทางสังคมสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะติดตามผล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. เด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริง มีการปรับตัวทางสังคมระยะหลังการทดลองสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. เด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริง มีการปรับตัวทางสังคมระยะติดตามผล สูงกว่าระยะก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐาน ดังนี้

1. การทดสอบปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง พบว่ามีปฏิสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 3 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่ามีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง แสดงให้เห็นว่าวิธีการทดลองและระยะเวลาการทดลองส่งผลร่วมกันต่อการปรับตัวทางสังคม คือ ระยะก่อนการทดลอง เด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริงและเด็กและเยาวชนกลุ่มควบคุม มีคะแนนเฉลี่ยการปรับตัวทางสังคมไม่แตกต่างกัน ดังตารางที่ 5 แต่ในระยะหลังการทดลองและ

ติดตามผลได้ผลคะแนนเฉลี่ยการปรับตัวทางสังคมที่ต่างออกไป คือ เด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริง มีการปรับตัวทางสังคมเพิ่มขึ้น ดังตารางที่ 5 และ 6 ตามลำดับ ซึ่งอธิบายได้ว่า ในระยะก่อนการทดลอง เด็กและเยาวชนยังมีปัญหาเรื่องการปรับตัวทางสังคม ดังจะเห็นได้จาก เด็กมีปัญหาในการเรียน ไม่มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนคนอื่นในการทำงานกลุ่ม คือ รัน ไม่อยู่ในกฎระเบียบของโรงเรียน หรือแม้กระทั่งการลักเล็กขโมยน้อย จนทำให้เด็กต้องได้รับโทษในการมารับการคุมประพฤติในสำนักงานคุมประพฤติแห่งนี้ และในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริง ได้มีโอกาสสำรวจถึงความต้องการที่แท้จริงของตน ได้สำรวจถึงพฤติกรรมในปัจจุบันว่าสิ่งที่กระทำอยู่นั้นสามารถนำไปสู่เป้าหมายที่ต้องการได้หรือไม่ และยังได้เผชิญสิ่งที่เกิดจากพฤติกรรมของตนเองพร้อมทั้งประเมินการกระทำของตน เพื่อวางแผนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เรียนรู้ที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกในกลุ่มเพื่อเสริมสร้างสัมพันธภาพ ภายใต้บรรยากาศที่อบอุ่น จริงใจ ยอมรับ ไว้วางใจซึ่งกันและกันในกลุ่ม เพราะสัมพันธภาพในกลุ่มจะช่วยให้ไปสู่ความเป็นตัวของตัวเองอย่างอิสระด้วยการเรียนรู้ภายในสังคมเล็กๆ อย่างเป็นธรรมชาติที่สุด ซึ่งส่งผลต่อการปรับตัวทางสังคมที่สูงขึ้น ทั้งนี้จากผลที่ได้จากการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริงทำให้เด็กและเยาวชนรู้จักและเข้าใจตนเอง พัฒนาแนวทางการแก้ปัญหาของตนเอง สามารถตัดสินใจแก้ปัญหาที่ตนเองประสบอย่างมีประสิทธิภาพ พร้อมทั้งยังพัฒนาศักยภาพของตนเองให้เป็นไปอย่างเหมาะสม ช่วยให้เด็กและเยาวชนพัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับความต้องการ ตระหนักถึงบทบาทและความรับผิดชอบของตนเอง ดังจะเห็นได้จาก นายศักดิ์ (นามสมมุติ) เด็กชายแดง (นามสมมุติ) และนายดำ (นามสมมุติ) ซึ่งในการให้คำปรึกษาครั้งที่ 1 ในชั้นเริ่มต้นให้คำปรึกษาและสร้างสัมพันธภาพ เด็กและเยาวชนทั้ง 3 คน ไม่ได้เขียนอธิบายสิ่งที่คับข้องใจในเรื่องการปรับตัวด้านสังคม บ้างส่งกระดาษเปล่า บางคนส่งกระดาษแบบมีลายเซ็นชื่อเต็มหน้ากระดาษ แต่ภายหลังจากที่เด็กและเยาวชนได้เข้าร่วมในกระบวนการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีการเผชิญความจริงเป็นระยะเวลา 3 สัปดาห์ หรือในการให้คำปรึกษาครั้งที่ 6 ในชั้นประเมินพฤติกรรม จะเห็นได้เด็กชายแดง เริ่มมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในกลุ่มและกับผู้ให้คำปรึกษามากขึ้น ในการช่วยวิเคราะห์พฤติกรรมที่เหมาะสม แต่ในเด็กและเยาวชนกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริง ได้รับแต่การให้ข้อสนเทศทั่วไป เช่น ข่าวสาร ข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับ กฎหมาย กฎระเบียบ ข้อพึงปฏิบัติ รวมถึงการพูดคุยปัญหาด้านจิตใจ สุขภาพทั่วไป ในระยะเวลาที่มากุมประพฤติในสำนักงานคุมประพฤติ ที่เด็กและเยาวชนพึงได้รับ โดยเจ้าหน้าที่สำนักงานคุมประพฤติก็มีค่าคะแนนเฉลี่ยการปรับตัวทางสังคมที่สูงขึ้นในระยะหลังการทดลอง และในระยะติดตามผลด้วยเช่นกัน แต่ค่าคะแนนเพิ่มมากขึ้นในระดับที่ต่ำกว่ากลุ่มทดลอง แสดงให้เห็นว่าวิธีที่สถานคุมประพฤติใช้อยู่ในปัจจุบันก็ให้ผลที่ดี แต่การให้คำปรึกษา

แบบกลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริง มีประสิทธิผลสูงกว่า ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพิมพ์ดี จันทร์ โกศล (2544) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริง ที่มีต่อความภาคภูมิใจในตนเอง และความเครียดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ที่มาจากครอบครัวหย่าร้าง พบว่า การทดสอบมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลอง กับระยะเวลาการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ เกลิมศรี ขจรวงศ์วัฒนา (2547) ได้ศึกษาผลการให้คำปรึกษากลุ่มตามแนวคิดพิจารณาความเป็นจริงต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของตนเองของผู้ติดเชื่อ เอช ไอ วี ที่ใช้ยาต้านไวรัส พบว่า การทดสอบมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลอง กับระยะเวลาการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้นจึงแสดงให้เห็นว่าวิธีการทดลอง กับระยะเวลาการทดลองนั้นส่งผลร่วมกันต่อการปรับตัวทางสังคมในเด็กและเยาวชนในสถานคุ้มครองประพฤติ

2. เด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริง มีการปรับตัวทางสังคมสูงกว่าเด็กและเยาวชนกลุ่มควบคุมในระยะเวลาหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 5 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ทั้งนี้เนื่องจาก ระยะเวลาการทดลอง เด็กและเยาวชนทั้ง 2 กลุ่มมีปัญหาเรื่องการปรับตัวทางสังคม จะเห็นได้จากเด็กขาดเรียน ไม่สนใจการเรียน เกรง มีนิสัยโกหก และลักเล็กขโมยน้อยเป็นประจำ จนเด็กบางคนอาจารย์ฝ่ายปกครองต้องเรียกพบผู้ปกครองเป็นประจำ หรือบางคนถูกพักการเรียน แต่หลังจากที่เด็กและเยาวชนกลุ่มทดลองมีโอกาสได้ร่วม โปรแกรมกลุ่มตามกระบวนการเป็นจำนวน 15 ครั้ง โดยในการเข้ารับการปรึกษาแต่ละครั้งเด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริงได้มีโอกาสพิจารณาพฤติกรรมปัจจุบัน ช่วยให้สามารถรู้จักตนเองอย่างถูกต้อง กล้าเผชิญความจริงและตอบสนองความต้องการของตนเอง ที่สำคัญคือเด็กและเยาวชนต้องมีความรับผิดชอบต่อพฤติกรรมของตนเอง สามารถตัดสินใจในการแก้ปัญหาและพัฒนาตนเองให้ไปสู่พฤติกรรมที่เหมาะสมได้ โดยมีการจัด โปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริงที่เน้นการสร้างสัมพันธภาพอันดีระหว่างผู้ให้คำปรึกษากับผู้รับคำปรึกษา และระหว่างผู้รับคำปรึกษาด้วยกัน ซึ่งในส่วนนี้จัดขึ้น 2 ครั้ง หลังจากนั้นจึงถึงขั้นสำรวจพฤติกรรมของตนเองในปัจจุบัน เพื่อนำไปสู่การสำรวจปัญหาที่เป็นอุปสรรคในการดำเนินชีวิต ต่อจากนั้นเป็นขั้นสำรวจพฤติกรรม โดยในรูปของการให้คำปรึกษากลุ่ม กระแสกลุ่มช่วยให้กลุ่มเกิดการช่วยเหลือ แบ่งปันความคิดเห็นให้กันและกัน และเมื่อถึงครั้งที่ 8 ซึ่งเป็นการวางแผนการปฏิบัติ เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเอง เนื่องจากเด็กและเยาวชนเริ่มมีความชัดเจนกับปัญหาของตนเอง ก็สามารถวางแผนเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการปรับตัวของตนเองได้อย่างเหมาะสม และในขั้นการสร้างสัญญาหรือข้อผูกพัน ที่จะปรับเปลี่ยนพฤติกรรมตนเองโดยการเขียนไว้เป็นลายลักษณ์อักษร และในขั้นประเมินและขั้นตอนติดตามผล

ทุกคนก็ทำได้เป็นอย่างดี ดังจะเห็นได้จาก นายศักดิ์ และนายคำ (นามสมมุติ) ที่ถูกคุมประพฤติด้วยข้อหาลักทรัพย์ มีประวัติโคคเรียนเป็นประจำ และไม่มารับรองความประพฤติตามนัด มีพฤติกรรมที่สังเกตเห็นได้ขณะเข้ากลุ่มคือ เมื่อมาเข้ากลุ่มก็ไม่มีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ไม่สนใจกระบวนการกลุ่ม พูดอะอะโววายวาย แต่หลังจากเข้ารับการศึกษากลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริง ทำให้นายศักดิ์ และนายคำ สนใจมีส่วนร่วมในกระบวนการให้คำปรึกษากลุ่มมากขึ้น มีความรับผิดชอบที่จะแก้ปัญหของตนเอง โดยพิจารณาความจริงมากขึ้น ตระหนักถึงคุณค่าในตนเองเพิ่มมากขึ้น มีความตั้งใจจริงที่จะแก้ไขความผิดพลาดและดำเนินชีวิตใหม่ ซึ่งพบว่ามีความสัมพันธ์กันกับความคิดเห็นของผู้ปกครองเด็ก แสดงให้เห็นถึงความตรงตามสภาพที่เกิดขึ้นจริง ดังตารางที่ 4-9 และจากการพูดคุยในช่วงการนัดพบเพื่อให้ผู้ปกครองทำแบบวัดการปรับตัวทางสังคมของเด็กและเยาวชน ฉบับผู้ปกครอง นางเอื้อง ซึ่งเป็นผู้ปกครองของนายศักดิ์ (นามสมมุติ) กล่าวว่าตนเองพอใจกับการทดลองครั้งนี้ เนื่องจากลูกชายมีพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปคือ ตั้งใจเรียนและช่วยตนทำมาหากิน ไม่เกรเหมือนแต่ก่อน และสัญญาว่าจะเรียนให้จบปริญญาตรีให้ได้ ซึ่งเด็กมีความรับผิดชอบในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้ไปสู่ความสำเร็จในชีวิตได้เหมาะสมขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิไล อิ่มสำราญ (2542) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเผชิญความจริงกับกิจกรรมกระจำง่ามนิยมเพื่อพัฒนาพฤติกรรมกล้าแสดงออกของเด็กด้วยโอกาส โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 จำนวน 18 คน โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนบ้านนาอีสาน โดยผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่ม และกิจกรรมกระจำง่ามนิยมมีความกล้าแสดงออกมากกว่ากลุ่มควบคุม ในระยะหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของวันวิสาข์ ทิมมานพ (2542) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมการควบคุมโรคของผู้ป่วยโรคเบาหวานชนิดไม่พึ่งอินสุลิน โรงพยาบาลนพรัตน์ราชธานี โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ป่วยเบาหวานชนิดไม่พึ่งอินสุลิน แผนกผู้ป่วยนอก โรงพยาบาลนพรัตน์ราชธานี แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 8 คน และกลุ่มควบคุม 8 คน โดยผลการวิจัยพบว่า ผู้ป่วยเบาหวานชนิดไม่พึ่งอินสุลินที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มมีพฤติกรรมควบคุมโรคสูงกว่ากลุ่มควบคุม ในระยะหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงทำให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่จะนำไปสู่เป้าหมายที่วางไว้ได้อย่างแท้จริง ดังที่เด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริง มีการปรับตัวทางสังคมสูงกว่าเด็กและเยาวชนกลุ่มควบคุมในระยะหลังการทดลอง

3. เด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริงมีการ

ปรับตัวทางสังคมสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะติดตามผลการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 6 ภาพที่ 3 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 3 ทั้งนี้เนื่องจาก เด็กและเยาวชนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริง มีโอกาสได้รับการส่งเสริมให้มีความรับผิดชอบ มีการพัฒนาไปสู่เอกลักษณ์แห่งความสำเร็จ รู้จักตนเองอย่างถูกต้อง กล้าเผชิญความจริงและตอบสนองความต้องการของตนเองโดยไม่ทำร้ายตนเอง และบุคคลอื่นที่สำคัญคือ เด็กและเยาวชนมีความรับผิดชอบต่อพฤติกรรมของตนเองมากขึ้น สามารถตัดสินใจในการแก้ปัญหาและพัฒนาตนเองให้ประสบความสำเร็จได้ ภายใต้บรรยากาศที่อบอุ่น จริงใจ ยอมรับไว้วางใจซึ่งกันและกัน การช่วยเหลือกันภายในกลุ่ม เพราะสัมพันธ์ภายในกลุ่มช่วยให้สมาชิกพัฒนาศักยภาพตนเองเพื่อช่วยเหลือซึ่งกันและกัน นำไปสู่ความเป็นตัวของตัวเองอย่างอิสระด้วยการเรียนรู้ภายในกลุ่ม อย่างเป็นธรรมชาติที่สุด ซึ่งทั้งหมดนี้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเองได้มากขึ้น สิ่งเหล่านี้ ล้วนทำให้เด็กและเยาวชนเกิดความรับผิดชอบต่อในการดำเนินชีวิตของตนเอง พร้อมทั้งจะเผชิญกับปัญหาหรืออุปสรรคที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้ด้วยความมั่นใจ เป็นผลให้การปรับตัวทางสังคมในระยะติดตามผลของเด็กและเยาวชนที่ได้รับการโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริงมีการปรับตัวทางสังคมสูงกว่าเด็กและเยาวชนในกลุ่มควบคุมในระยะติดตามผล แม้ว่าจะไม่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นเวลานานาน 4 สัปดาห์แล้วก็ตาม ซึ่งพบว่ามีความสัมพันธ์กับความคิดเห็นของผู้ปกครอง แสดงให้เห็นถึงความตรงตามสภาพที่เกิดขึ้นจริง ดังตารางที่ 10 ว่าเด็กและเยาวชนได้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเกิดขึ้นจริงและมีความตระหนักที่จะพาตนเองไปสู่ความสำเร็จ ส่วนเด็กและเยาวชนกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริง ไม่ได้รับกระบวนการในการเสริมสร้าง ส่งผลให้ขาดโอกาสในการพิจารณาความคิด ความรู้สึก และการกระทำของตนเอง ทำให้ไม่สามารถที่จะตระหนักถึงพฤติกรรมของตนเอง และตัดสินใจประเมินคุณค่าของพฤติกรรมที่ตนเองแสดงออก จึงเป็นเหตุผลให้คะแนนเฉลี่ยการปรับตัวทางสังคมของเด็กและเยาวชนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีการเผชิญความจริงในระยะติดตามผล ก็ไม่ได้ลดลง และสูงกว่าเด็กและเยาวชนกลุ่มควบคุม แสดงให้เห็นว่าโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริง มีประสิทธิภาพที่ทำให้เกิดความคงทนอยู่จนถึงระยะติดตามผล ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วัชรินทร์ เข้มโสภี (2538) ผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริงที่มีต่อวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอยุธยาอนุสรณ์ อำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา กลุ่มตัวอย่างจำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และ กลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มละ 8 คน กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นกลุ่ม และกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเป็นรายบุคคล ผลการศึกษา

พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 มีวินัยในตนเองด้านการเรียนสูงขึ้น หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง เป็นกลุ่มและรายบุคคลในระยะติดตามผล แตกต่างกับกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิมพ์ดี จันทร โกศล (2544) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริง ที่มีต่อความภาคภูมิใจในตนเอง และความเครียดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ที่มาจากครอบครัวหย่าร้าง พบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความภาคภูมิใจในตนเองเพิ่มขึ้นกว่ากลุ่มควบคุม ในระยะติดตามผล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าเด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริงมีความชัดเจนในเป้าหมายของตน รับรู้ถึงความต้องการของตนที่แท้จริง ค้นพบว่าพฤติกรรมที่ตนแสดงออกนั้นเป็นพฤติกรรมที่สร้างสรรค์หรือทำลาย และมีความประสงค์ที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเพื่อนำตน ไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ ซึ่งเป็นสิ่งที่ส่งผลต่อการปรับตัวทางสังคมที่คงทน เนื่องจากสิ่งที่เป็นความต้องการที่แท้จริงนั้นสมาชิกกลุ่มได้พิจารณาแล้วว่าเป็นความต้องการที่สอดคล้องกับความเป็นจริง ทำให้เด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริงมีการปรับตัวทางสังคมสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะติดตามผล

4. เด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริงมีการปรับตัวทางสังคมในระยะหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 8 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 4 ทั้งนี้เนื่องจากโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริง ใช้เวลาในการเข้าร่วมโปรแกรมอย่างต่อเนื่อง นานถึง 15 ครั้ง ใช้ระยะเวลาประมาณ 8 สัปดาห์ ในวันจันทร์และวันพฤหัสบดี ครั้งละ 1.30 ชั่วโมง ซึ่งจากการจัดโปรแกรม จะเห็นว่าในลักษณะของการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริงนี้จะค่อยๆ เริ่มจากการสร้างสัมพันธภาพอันดีระหว่างกันก่อน จากนั้นจึงเริ่มใช้การสำรวจปัญหาตนเอง วิเคราะห์ปัญหา และแก้ไขปัญหาของตนเอง สามารถวางแผนในการปรับการปรับตัวทางสังคมให้สอดคล้องกับภาวะของตนได้ ซึ่งตามแนวคิดทฤษฎีที่ให้คำปรึกษาที่พิจารณาความเป็นจริงนี้ มีความเชื่อพื้นฐานว่ามนุษย์สามารถรับผิดชอบและควบคุมตนเองได้ ดังนั้นในการจัดโปรแกรมนี้จึงสอดคล้องกับวัตถุประสงค์หลัก ของการให้คำปรึกษาแบบพิจารณาความจริง ที่สนับสนุนให้บุคคลรู้จักตนเอง มีความรับผิดชอบ พิจารณาสถานการณ์ต่างๆตามสภาพความเป็นจริง และรู้จักประเมินสิ่งถูกสิ่งผิด ซึ่งองค์ประกอบเหล่านี้จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงการปรับตัวทางสังคมในเด็กและเยาวชนเพิ่มขึ้น ดังจะเห็นได้จากในระยะก่อนการทดลอง เด็กและเยาวชนประสบปัญหาเรื่องการปรับตัวทางสังคม มีพฤติกรรมก้าวร้าว บางคนเก็บตัวอยู่ในโลกของตนเอง ไม่ชอบการทำงานเป็นทีม บางคนไม่กล้าแสดงออกในที่สาธารณะ บางคนก็แสดงออกในพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม แต่หลังเสร็จ

สิ้นการทดลองแล้ว ในขั้นสร้างสัญญาหรือข้อผูกพัน เด็กและเยาวชนได้มีการวางแผนเพื่อการเปลี่ยนแปลงตนเอง หาทงเลือกและรูปแบบของพฤติกรรมใหม่เพื่อไปสู่เป้าหมายมากขึ้น และมีการปฏิบัติเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ได้ สังเกตได้จากความมุ่งมั่นในการที่จะปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการปรับตัวทางสังคมให้ถูกต้องและเหมาะสมมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเนาวรัตน์ กะการดี (2544) ได้ศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวเผชิญความจริง เพื่อเพิ่มการเห็นคุณค่าในตนเอง และลดพฤติกรรมเสี่ยงการใช้ยาเสพติดในวัยรุ่น โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 8 คน และกลุ่มควบคุม 8 คน ผลการวิจัยพบว่า เด็กวัยรุ่นที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามแนวเผชิญความจริง มีคะแนนเฉลี่ยการเห็นคุณค่าในตนเองในระยะหลังการทดลองมากกว่าระยะก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีพฤติกรรมเสี่ยงการใช้ยาเสพติดลดลงในระยะหลังการทดลองลดลงกว่าระยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของพวงทิพย์ นาคเป้า (2543) ได้ศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาความเป็นจริงและการฝึกสมาธิต่อการเพิ่มระดับการควบคุมตนเองของเยาวชนกระทำผิดกฎหมาย โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นเยาวชนกระทำผิดกฎหมายในสถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนสตรีนทร์ ที่มีคะแนนการควบคุมตนเองต่ำ จำนวน 30 คน แบ่งเป็น 3 กลุ่มๆละ 10 คน เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาความเป็นจริงและฝึกสมาธิ 10 ครั้งๆละ 90 นาที กลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาความเป็นจริงเพียงอย่างเดียว 10 ครั้งๆละ 90 นาที ส่วนกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาความเป็นจริงและไม่ได้รับการฝึกสมาธิ ผลการวิจัยพบว่า เยาวชนกระทำผิดกฎหมายที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามแนวเผชิญความจริงเพียงอย่างเดียวมีคะแนนเฉลี่ยระดับการควบคุมตนเองมากกว่าระยะก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปได้ว่าเด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริงมีการปรับตัวทางสังคมในระยะหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

5. เด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริงมีการปรับตัวทางสังคมระยะติดตามผล สูงกว่าระยะก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 8 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 5 ทั้งนี้เนื่องจาก กลุ่มทดลองที่ได้รับการปรึกษากลุ่มตามแนวคิดพิจารณาความจริง ทำให้ได้รับโอกาสในการได้รับความช่วยเหลือ จากกลุ่มภายใต้บรรยากาศที่อบอุ่น ยอมรับไว้วางใจ เข้าใจซึ่งกันและกัน จนสามารถตระหนักถึงตนเองเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อตนเองตามความเป็นจริงและความถูกต้อง เกิดทักษะในการคิดแก้ปัญหาโดยเผชิญความจริง ยอมรับในพลังและความสามารถของตนเอง ในการที่จะปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

ทัศนคติ ความมีคุณค่าในตนเองรู้สึกถึงเอกลักษณ์ด้านความสำเร็จ (Success Identity) ของตนนำสู่การรับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง และไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคในชีวิต นำไปสู่การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการปรับตัวทางสังคมที่เกิดขึ้นได้จากการที่ผู้รับคำปรึกษา สามารถคิดวิเคราะห์ได้ด้วยตนเอง หลังจากเข้าโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง แม้จะอยู่ในช่วงผ่านการทดลองมาแล้วถึง 4 สัปดาห์ คะแนนเฉลี่ยการปรับตัวทางสังคมก็ไม่ได้ลดลง ซึ่งผลการทดลองในครั้งนี้ตรงตามสภาพที่เป็นจริง ดังตารางที่ 10 และก่อให้เกิดความพึงพอใจทั้งต่อตัวผู้ปกครอง และตัวเด็กและเยาวชนเอง เนื่องจากเด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปอย่างชัดเจน และเหมาะสมมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของบังอร สุขปรีดา (2546) ได้ศึกษาผลการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาความเป็นจริง ต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของผู้เสพติดยาบ้า โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้เสพติดยาบ้า จำนวน 18 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 9 คน และกลุ่มควบคุม 9 คน โดยกลุ่มทดลองได้รับการให้คำปรึกษากลุ่ม 12 ครั้งๆละ 60 นาที กลุ่มควบคุมได้รับการรักษาตามแผนการรักษาปกติ ผลการวิจัยพบว่า ผู้เสพติดยาบ้าที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามแนวเผชิญความจริงมีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองระยะติดตามผล สูงกว่าระยะก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของสุวิทย์ อินทอง (2541) ได้ศึกษาผลการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาความเป็นจริงต่อพฤติกรรมดูแลตนเอง ของผู้ป่วยโรคจิตเภท โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ป่วยจิตเภท ที่มารับการรักษาที่โรงพยาบาลนครพิงค์ เชียงใหม่ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ป่วยโรคจิตเภทที่สามารถพูดคุยสื่อสารได้เข้าใจ จำนวน 14 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 7 คน และกลุ่มควบคุม 7 คน โดยกลุ่มทดลองได้รับการให้คำปรึกษากลุ่ม 15 ครั้งๆละ 60 นาที และกลุ่มควบคุมได้รับการรักษาตามแผนการรักษาปกติของคลินิก ผลการวิจัยพบว่าผู้ป่วยโรคจิตที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามแนวเผชิญความจริงมีค่าเฉลี่ยพฤติกรรมดูแลตนเองในตนเองระยะติดตามผล สูงกว่าระยะก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปได้ว่าเด็กและเยาวชนที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริงมีการปรับตัวทางสังคมระยะติดตามผล สูงกว่าระยะก่อนการทดลอง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 การให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริงสามารถแก้ไขปัญหาเรื่องการปรับตัวของเด็กและเยาวชนได้ คือสามารถทำให้เด็กและเยาวชนมีความรับผิดชอบที่จะแก้ไขปรับปรุงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และเชื่อมั่นในการดำเนินชีวิตของตนเองและมีสัมพันธภาพที่ดีกับบุคคลที่เกี่ยวข้อง ซึ่งถือว่าได้ผลเป็นที่น่าพึงพอใจ และวิธีการให้ข้อมูลและสารสนเทศจาก

เจ้าหน้าที่คุมประพฤติตามวิธีปกติ ก็สามารถแก้ไขปัญหาเรื่องการปรับตัวทางสังคมของเด็กและเยาวชน ได้ผลเป็นที่น่าพึงพอใจในระดับหนึ่งเช่นกัน ดังที่ค่าเฉลี่ยของคะแนนในระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเพิ่มขึ้น แต่คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม ดังนั้นการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริง จึงเป็นอีกหนทางเลือกในการนำไปประยุกต์ใช้กับกิจกรรมการรายงานตัวตามปกติของสถานคุมประพฤติ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว

1.2 การที่จะนำวิธีการให้คำปรึกษาทฤษฎีการเผชิญความจริงไปใช้ปฏิบัติจริง ผู้ให้คำปรึกษาควรที่จะศึกษาวิธีการให้เข้าใจถึงบทบาทและหน้าที่ ขั้นตอน หลักการ และวิธีดำเนินการให้ถูกต้อง ตลอดจนการฝึกทักษะให้เกิดความชำนาญก่อนที่จะนำไปใช้ เพื่อที่จะนำไปใช้ได้อย่างบรรลุวัตถุประสงค์ที่ต้องการ

1.3 กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนมีข้อจำกัดในเรื่องมารับการรับรองความประพฤติเป็นระยะที่ไม่แน่นอนในแต่ละคน และแต่ละคนเรียนในสถาบันที่ต่างกัน ทำให้การนัดพบเพื่อการให้คำปรึกษากลุ่มโดยพร้อมเพรียงกันทำได้ค่อนข้างยาก ซึ่งในกรณีนี้ผู้วิจัยแก้ไขโดยไม่กำหนดสถานที่ในการทำกลุ่มให้เป็นสถานที่เดียวกันทุกครั้งเพื่อความสะดวกของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง แต่ใช้วิธีการสลับสับเปลี่ยนสถานที่นัดพบกลุ่มแล้วแต่ความสะดวกของผู้ที่มีปัญหาติดขัดมากที่สุดในแต่ละครั้ง

1.4 ควรเพิ่มการสร้างสัมพันธภาพลงไปในกระบวนการให้คำปรึกษา เพราะเมื่อพัฒนาสัมพันธภาพในการให้คำปรึกษากับสมาชิกแต่ละคนบนพื้นฐานของความเอาใจใส่และความนับถือ เพื่อส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนเกิดพฤติกรรมที่มีความรับผิดชอบ

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

2.1 ควรนำวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพมาศึกษา ในกลุ่มเด็กและเยาวชนที่มีปัญหาด้านการปรับตัวด้วย

2.2 ควรมีการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริง ต่อความรับผิดชอบในการเรียนของเด็กและเยาวชนที่ถูกพักการเรียน เด็กที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว และเด็กที่มีปัญหาเรื่องการปรับตัวในสถานศึกษา ดังนั้น อาจารย์ประจำชั้น อาจารย์แนะแนว นักจิตวิทยา ผู้ให้คำปรึกษา หรือเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานเกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษากลุ่มเด็กและเยาวชนในสถานศึกษา ควรนำโปรแกรมการให้คำปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีการเผชิญความจริงต่อการปรับตัวทางสังคมไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานเพื่อช่วยเหลือเด็กและเยาวชนที่มีปัญหาดังกล่าว